

המגרש פרק תשיעי גיטין

פה.

עין משפט
נר מצוה

כד א ב מ"י פ"ח מהל'
 גירושין אה"ד סמג'
 עשין ט' טוש"ע אה"ע ס'י'
 קמח סעיף ג:
כה ג ד מ"י שם אה"י'
 סמג' ט' טוש"ע
 אה"ע סימן קל' סעיף ג:
כו ו ז ט י מ"י שם
 הלכה ו' טוש"ע שם
 סעיף ג:
כז ב מ"י שם הלכה ו':
כח ל מ"י שם סמג' שם
 טוש"ע סעיף ג:
כט ט מ"י שם פ"א
 הלכה ד סמג' שם
 טוש"ע אה"ע סימן קכו
 סעיף מא':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תניתוה קמנה
דכו' בסה"ד דביש לה אב
עסקינן. עי' לעיל דף סד
ע"כ תד"ה נערה:

פסקי רי"ד (המשך)

תקנה ועלמית אבל בעל פה
אבל פסיל אצל מניח דורש
ליטנו לא בחטור התנאי
ע"פ שכן התורף ע"פ
רצון רוצה הבעל לחזור
תאמר לרשע לא תנאי
לגרש לא תנאי
לכחול לא גט אחר
לצדק לא תנאי
לחזור התורף
פוסל דורק ככתב
אבל בעל לא פסיל
אלה אלא יכול ליטנו לא
לחזר ורואה כשר ע"כ
פוסל אפילו כתב
שכל מה שרצה להחנות
החזר ורואה כשר ככתב
בעל פה יכול להחנות
רצאם לחזור ממנא
לגרש לא תנאי
לחזר כשר ככתב
דורש כשר ככתב
לכחול לא תנאי: **מתני'**
היא חת מותרת לכל
אלא לאו לאבד לאחי
לכבד לעובד
לסוככים ולכל מי שאין
עליו דמיא דרשן כשר
דינא דאסורי עלה
דאסורינא אי שרר
חיה חת מותרת לכל
אדם אלא אימנה לכ"ה
תורה וחלוצה לב"ה
משמורת תניה לשרר לכל
לנחין למשאר ולכל
מי שיש עליו דרשן
לכבד עבדתי פסול: **בבא**
מבירה מרב כחן חזק
קטן מה השתא
ומיחורו לאו חיה חיה
לא אבד אר ליה חיה
תפושט ליה דכין דאחי
לכלכל חיה שרורו חיה:
מן הגדלים

[illegible]

דברי חב"ד בשו"ע אע"ג דבחזון פסול אפילו אחר המורק כדאמרין בסמוך ואי צעית אימא לאחר המורק ודברי הכל מ"מ לא גריינן ביה ע"מ אטו חוץ דחוץ אחר המורק אינו פסול אלא מדרבנן גזירה אטו לפני תורק ולא גזרינן גזירה לגזירה: **ר"א** אמר מהצדקות **ל"א**ר התורה, לדני שור ע"מ דלאחר המורק אטו ע"מ דלפני המורק אע"ג דלפני המורק נמי אינו אלא גזירה אטו חוץ^א כולה חדא גזירה היא^ב: **אבל** לפני התורה דברי חב"ד פסול. גזרינן אטו חוץ בחזון הוא פסול גמור אפילו על פה דסבר דכ"א דלא נכחז לשם כרימות:

וּמִתְנִי' דַּתְנִי כְּתָבו וְאוֹקִימָנָא
בְּהוּי אֲכָל עַל מִנַּת לֵא
פְּסוּל לְאַחַר הַתּוֹרָה וּרְבִנּוּ. וְהוּא הָדִין
דְּכֻלָּא הָאִי טַעְמָא דְּרִיר לְאוֹמוּמִי
מִתְנִי' אַחֲר הַתּוֹרָה מִדְּמַתְנִי כְּתָבו
דְּמִשְׁמַע אֲכָל עַל פֶּה כֶּסֶר:

תְּנִיתוּהָ קִטְנָה מִתְנַשֵּׁת בְּקִידוּשִׁי אֲבִיָּה. וְאִם וּלְמַלֵּא מִן הַאֲרוֹסִין אִיִּירִי וְיֵצֵא לָהּ אֶזְרָת הַיּוֹם הַזֶּה^א וְעוֹד אֲמַלֵּא לָהּ קֶא מִיִּמִּי מִתְנִיתִין דְּפִרְקָה הַתְּקַבֵּל (לְעִיל דף סה.) קִטְנָה שְׁאֵמֶרָה הַתְּקַבֵּל לִי יִגְיִי אִזִּי גַּם עַד שְׁעִירֵי גִט לְעוֹד וּמוֹקֵמֵן לָהּ^ב כִּפְ"ב דְּקִדּוּשִׁין (דף מד:) בְּזִין לָהּ אֶזְרָת וְאוֹרִי^ג דֶּהָךְ בְּרִיטָא מִשְׁמַע לִיָּה בְּכָל עֵינִין אֲפִילוּ אִין לָהּ אֶזְרָת מִן הַנְּשׂוּאִין דְּאִין לְאִזְרָתָהּ רְשׁוּתָהּ אֶזְרָת מִתְנִיתִין דְּהַתְּקַבֵּל מִנִּי לְמַדְחִיָּה בְּדִישׁ לָהּ אֶזְרָת כְּדִשְׁמַע פֶּשֶׁט דְּמִתְנִיתִין דְּקִטְנָה בְּחַר הִכִּי וְאִם אֲמַר אֲבִיָּה כו' וְהִכִּי הוּא צִעִי לְמַדְכָּ^ד בְּפִרְקָה שֵׁי דְּקִדּוּשִׁין (דף מד:) דְּעִישׁ לָהּ אֶזְרָתָהּ עֲסִקִּין:

קמן מהו מי אמרינן
הייתה הוא או דלמא
יתורה קמנה מתגרשת
והוא בעינן ויצאה
לל הייה והכא נמי
מן הגולדים מהו
לד או דלמא עתידי
לעבד ולעובד כוכבים
לעבד נמי עבדי
קיימי הני לאיתילודי
ה מהו השתא מיהא
זמנין דמתה אחותה
ניתוח לעבד ולעובד
כוכבים נמי עבדי
יחא מיתה שכיחא
ואין הא לא שייך או

א"ל תניתוה לאבא
בנשואין אבא ואבך בני נשואין נינהו אלא לאו
ווא דלא שייר הא לאחר שייר דלמא בנשואין דעבר
כדרכה מהו כדדרכה הא לא שייר או דלמא
חוץ מהפרת גרדך מהו בנשואין הא לא שייר או
אוישה יפירנו כתיב חוץ מתרומתך מהו בנשואין
א³ קנין כספו כתיב חוץ מירושתיך מהו בנשואין
א⁴ לשארו וירש אותה כתיב חוץ מקידושך בשטר
דמקדש לה בכסף ובביאה או דלמא ויצאה והיתה
לתיקו: **מתני'** ⁽⁷⁾גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם
רבי

דך בשטר לא יהו קידושין כלומר ששייר אחד מדרכי קדושין ולא שייר
א ציה ויאלה: ברתני' גופו של גט. עיקר כתב הגט כך יכתבו צו:
יד

דברי פירקין (פב). ושמעין מינה דלילו בעל מנת אפילו
הכתבו בתוכו כשר: **אימא דברי הכל כשר.** ר' זינא לטעמייה דאוקי
בלפני המורק הלך ד"ה פסול לא משכחת לה: **ועימא.** ליה
רבי יזרא למנא תני ה"ן פסול ולא תימני דברי הכל ועימא רבי יוא:
תנא ד"ה אפנינו וי"ר דרי הרל

דברי הכל כשר ומתניי
בחוץ אבל ע"מ לא פסול
התורף ורבנן ואיבע"ה
הכל רובא אמו מחלו
סבר גזרינן אטו לפני התני
גזרינן אטו לפני התני
דברי הכל פסול ומתני
בחוץ אבל על מנת
ורבנן היא תני אבוב
זירא כתב גט על תנא
הכל פסול והא מיפ
לדברי הכל כשר והתי
וליאמא הרי זה פסול
אתנייה כשר בפסול
בדברי הכל לא מיח
את מותרת לכל אד
לאחי ולאחיד לעבד ו
שאין לה עליו קדושין
לכל אדם אלא אלמ
וחלוצה לכהן הדיוט
בת ישראל למזמור ו
עליו קדושין אפילו בע
דרישא לאתויי שאר
דסיפא לאתויי שאר
ומואבי נתיני מצרי וא
מרב נחמן חוץ מקדו
השתא מיהא לאו בר
אתי לכלל הויה א"ל
בקידושי אביה אמא
והיתה אלא אתיא
אתיא לכלל הויה
השתא מיהא לא
דמתיילדי א"ל תניתור
אם איתא עבד ועובד
דמייגירי הנך לאו לאיג
קיימי יחוי מבעל אח
לא חזיא ליה או דלמ
וחזיא ליה אמר ליה
כוכבים עבד ועובד
דמייגירי גירות לא
חוץ מזנותיך מהו בנ
דלמא שייר בביאה
ולאביך ובמאי אילי
בזנות ולאבא ולאביך
ואינסוב חוץ משל
ימשכבי אשה כתיב
דלמא אשה יקימנו
הא לא שייר או דל
הא לא שייר או דל
מהו מי אמרינן אפשר
איתקוש הוויות להדר

אשמו וכיון דלחירו ירית לה אשמו היא: חוץ מקידושין בשטר. שאם יקרא אחת כולם: ואיסקס הווים להדי. והיאך דשייר חדא מנייהו לא קר

מסורת הש"ס

(ח) ס"א ל"ג, (ז) [לעיל ז':
כתובות פג:], (ג) [כתובות
מו: וש"נ], (ד) נדרים ה',
(ה) [דברים ז'], (ו) [ז"ל
אישותו],

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ישכב את
זכר משובבי אשה
עושה עקבה נפש מות
ויקחו דמיהם כמים:

ויראה כי
2. כל דבר וכל שבעה
אשר לענת נפש אשה
יקמנו ואישה וזכר
ממנו ליד

3. וכוון כי יקנה נפש
קנין כספו וזר או יאכל
ביתו בזה או יאכל
בכלומו: ויראה כב אי
4. ואם אין אדם לאביו
ותחתיו לבני ונתתו
לשאריו הקרוב אליו
ממשחתו ויש אתה
דוקתה לבני ישראל
לדחת משפט כאשר
צוה ה' את ישראל
ממנו ליד

מוסף תוספות

א. גידה לגדירה
 ב. אלאו א. יצטו שרשקס.
 ג. זכיון זכריון
 ד. כתב ולא פקיע אתני
 ה. מולח לוחר חמלח
 ו. ואתי לישט לפני חרורח
 ז. חפיון חפיון שחיון
 ח. עי האב. מוס' חלוש'
 ט. רוב נתמן גופיה
 י. מוקי. מוס' חלוש'
 יא. רבא. מוס' חלוש'
 יב. דנתן ריבמותו ע' צ"ב
 יג. אלמנה לכהן גדול גורשה
 יד. וחלוצה לכהן הדיומן
 טו. יאכלו
 טז. בחרמו. מירוש משום
 יז. דמשמורתה לביאה פסלה
 יח. אכלה. שחיון.
 יט. מדראורייתא אובלת
 כ. מן האוריוסן וזה מושג
 כא. בטט שלא תאכל. מוס'
 כב. כיון חרורח
 כג. אכלה. מוס' חלוש'

פסקי רי"ד

חזן שפוטל ע"פ פוסל
בבכב ע"פ שאינו פוסל
בכב אתנו פוסל בבכב:
א"ר זינד מחלוקת לפני
התורף דר' סבר גורנין
אלא ש"ט און רובנין
התורף אבל לאחא
התורף דברי הכל:
רובא אמר מחלוקת לאחא
התורף דר' סבר גורנין
לאחא התורף און שפני
רובנין סבר אל
גורנין אבל לפני התורף
דבר הכל פוסל.
לרבא כל תמול דמיטב
נגעט מקמי התורף פוסל
סו תתורש שאן וז' סבר
כיריתין חסן תשאני תתור
תבוכו ואע"פ ש' אגאי
כשר ודחאסא רוצה לקיימו
אלא צריך לבכוכו הגט
ל'י' אגאי ואפילו שרוצה
להנותן יתנה פסל
לו. ור' יונה בעי פסל
מקמי ספר כריתות וז'
שכילוח לקיימו והלכא
כרבא. ודמנע מעשיו לפי
ההלכה ודלפי התורף
פוסל און חסן בבכב חסן
שכוכו כריתין חסן בעל